

γρεπόντη, τοῦ συγγάμβρου του κ. Μητσοπούλου καὶ τοῦ κ. Εὐαγγέλη Βαλταδζή. Ἡ τύχη τῶν μετόχων ἐφάνη εὐμενεστέρα τῶν σχεδίων τῆς κυρίας τριάδος. Ἡ διαχείρησις ἔμεινεν εἰς τὰς αὐτὰς χεῖρας, εἰς ἃς καὶ πρὶν. Ἡ πρὸς τὸν κ. Δούμαν ἐμπιστοσύνη ἐξεδηλώθη ὁμόθυμος καὶ αὐθόρμητος. Οὕτως ἀντιπαρῆλθε τὴν κρίσιν τὸ πιστωτικὸν τοῦτο κατὰστημα, κρίσιν ἣν ἐδημιούργησαν προσωπικαὶ ἀντιζηλῖαι καὶ συμφέροντα.

Μετὰ χαρᾶς ἀναγγέλλομεν ὅτι ὁ ἀγαπητὸς δημοσιογράφος κ. Ἰωάννης Καμπούρογλος διατελεῖ ἐκτὸς κινδύνου.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὸν προϋπολογισμὸν θὰ τὸν ἔχωμεν. . . καλὸν Πάσχα!

ΒΟΥΛΗ

Τετάρτη — 16 Φεβρουαρίου.

Ὁ λόγος τοῦ κ. Μεσσηνέζη.

Ὁ μόνος ἐκ τῶν ρητόρων μας περὶ τοῦ ὁποίου, ὁμιλοῦντος, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι δὲν λαμβάνομεν ἀφορμὴν νὰ ἐνθυμηθώμεν τὸ ὠρολόγιόν μας, ἐνεκα τῆς συντόμου ἐναργείας, ἣτις διακρίνει τοὺς λόγους του.

Ὁ κ. Μεσσηνέζης δὲν εἶνε ἀναλυτικὸς· καὶ ὅ,τι ἄλλος ἤθελεν εἶπει ῥευστοποιῶν καὶ παντοιοτρόπως ἀναλύων ἐν ταῖς λεπτομερείαις, παρ' αὐτῷ ἐκφράζεται συμπεπυκνωμένον ἐν

καλλιπεῖ ἀποκρυσταλλώσει. Καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην τὰ ἐπιχειρήματα τῆς ἀντιπολιτεύσεως λαμβάνουσι τὴν πανηγυρικωτέραν αὐτῶν περίληψιν, συντελοῦσης καὶ τῆς ὅλως ἰδιαζούσης ἀπαγγελίας, τῆς ἐμπαθοῦς, καὶ πνευστιώσης, καὶ τοῦ ὅλου εὐθυτενοῦς καὶ ἐπισήμου παραστήματος.

Διεξήλθεν οὕτω συλλήβδην πάσας τὰς αἰτιάσεις κατὰ τῆς πολιτικῆς τῶν κκ. ὑπουργῶν, οἵτινες, ὡς λέγει, ἐπαγγέλλονται εὐκολοὶ ὄντες περὶ τὰς ἐπαγγελίας, ἀλλὰ δὲν πραγματοποιοῦσι· πολιτικῆς μέχρις ἀσεβείας φατριαστικῆς καὶ ἀβούλου, ἀσεβοῦς καὶ ἀναξίας τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς Βουλῆς, ὅταν φέρῃ πρὸ ταύτης προϋπολογισμὸν ὄντα κατ' ἐπίφασιν καὶ εἰρηνικὸν καὶ πολεμικόν· ἀλλὰ τὸ κατ' ἐπιφάνειαν εἰρηνικὸν δὲν εἶνε κατ' οὐσίαν πολεμικόν, καὶ τὸ κατ' ἐπιφάνειαν πολεμικόν, δὲν εἶνε κατ' οὐσίαν εἰρηνικόν· ὥστε κατ' οὐσίαν δὲν εἶνε οὐδὲ εἰρηνικός, οὐδὲ πολεμικός, ἀλλὰ προϋπολογισμὸς τοῦ κόμματος, πολιτικῆς συγκεχυμένης, βιαίας καὶ ὑπερφοιάλου.

*

Περὶ τοῦ ὁποίου ὁ ἐκ Βόλου βουλευτὴς κ. Γεωργιάδης, ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς τῶν περὶ Θεσσαλίας ἀξιολόγων μελετῶν, ἔχει ἀκριβῶς τὴν ἐναντίαν ἰδέαν, φρονῶν αὐτὸν ἀξίον πάσης συνδρομῆς καὶ ὑποστηρίξεως, ὅσῳ εὐτελεῖς τὰς οἰκονομίας τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ὁμιλῶν δὲ καὶ περὶ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς Κυβερνήσεως, ἣτις ἀπὸ τοῦ λόγου τοῦ πρωθυπουργοῦ ἐτέθη ἐπὶ τοῦ τάπητος, μήπως, κραυγάζει, ὤφειλε νὰ πράξῃ ὁ Τρικούπης, ὅ,τι ὁ Δεληγιάννης κατὰ τὰ 1878, τρέχων καὶ ἰκετεύων τοὺς πρέσβεις νὰ ἐπέμβωσι; ὅχι ἐνήργησε θαρραλέως, συνεκέντρασε διὰ πυρετώδους προσπαθείας στρατὸν εἰς τὰ σύνορα, καὶ ἠνάγκασε νὰ παύσουν αἱ ἐχθροπραξίαι. Ἡ Κυβέρνησις ἐπετέλεσε τόσα καὶ τόσα· ἀλλὰ διατί ἀνυπομονεῖτε; θέλετε ἀμέσως νὰ ἴδῃτε συντελουμένην τὴν πρόοδον; παρῆλθεν ὁ καιρὸς τῶν θαυμάτων, καὶ τὰ πράγματα διατρέχουσι τὸν φυσικὸν

μενος πλέον νὰ ἀντιπαλαίσῃ κατὰ τῆς σφοδρότητος τοῦ ρεύματος κατήρχετο πρὸς τοὺς ὀλεθρίους τροχοὺς.

Αἴφνης ἠσθάνθη ὅτι ἔπεσεν ἐντὸς δίνης· ἔβαλε δὲ τελευταίαν κραυγὴν, ἐσχάτην ἀνάμνησιν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ ν' ἀκουσθῆ, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ τὸν περιεκάλυψεν ἐν τῇ δίνῃ του, περιέστρεψεν αὐτὸν ἐπὶ δευτερόλεπτον καὶ εἴτα τὸν κατεπόντισε.

Τότε ὁ ἀνὴρ, ὅστις ἦτο κατακεκλιμένος ἐπὶ τῆς γαφύρας καὶ ὅστις παρηκολούθησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν τρομερὰν σκηνὴν, ἠγέρθη καὶ ἔσπευσε νὰ διαβῆ τὸν ποταμὸν καὶ νὰ φθάσῃ ἐκεῖ ἐνθα τὸν ἀνέμενεν ὁ Βλαϊρῶ.

— Ἐτελείωσεν, εἶπεν ὑποκώφως.

— Ἐπνίγη;

— Ναί.

— Εἶσαι ὁμως βέβαιος περὶ τούτου;

Ὁ Πρενσὲ ἀνέτεινε τοὺς ὤμους.

— Ὡς προεῖδον, εἶπε, ἔπεσεν εἰς τὸν στρόβιλον ὅστις τὸν κατεπόντισε, τῶρα δὲ θὰ εἶναι ἀποκάτω ἀπὸ κἀνένα τροχὸν τοῦ μύλου.

Ὁ Βλαϊρῶ διετέλεσεν ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλός, εἴτα δὲ μετ' ἀπαισίου φωνῆς ἐψύθυρσεν.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μᾶς ἠνώχλει καὶ ἔπρεπε ν' ἀποθάνῃ. Τώρα δὲν ὑπάρχει πλέον ὁ κίνδυνος ὁ ὁποῖος μᾶς ἠπειλεῖ. Ἄς ἀναχωρήσωμεν, διότι δὲν ἔχομεν πλέον τίποτε νὰ κάμωμὲν ἐδῶ.

Οἱ δύο ἄθλιοι ἐγένοντο ἄφαντοι ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς νυκτός, ἀπέναντι δὲ τοῦ ποταμοῦ τὸ φῶς ἐξηφανίσθη αἴφνης.

Ε'

Περὶ ὄρθρον τῆς ἐπιούσης χωρικός ἐκ Βλαϊκοῦρ μετέβαιεν εἰς τὸν μύλον παραπορευόμενος τὸν ποταμὸν, εἶχε δὲ τὰς χεῖρας ἐν τοῖς θυλακίαις τῆς ἀναξυρίδος αὐτοῦ, ἵνα προφυλάττῃ αὐτὰς ἀπὸ τοῦ ψύχους καὶ περιεπάτει ταχέως, συρίζοντος τοῦ ἀνέμου εἰς τὰ ὄτια αὐτοῦ.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ χωρικός ἐρριπτεν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ Φροῦ, οὗ τὰ ὕδατα ἐμειοῦντο ἐπαισθητῶς. Αἴφνης δὲ, τεσσαράκοντα ἢ πεντήκοντα βήματα ἄνω τοῦ μύλου, προσέβαλε τὴν ὄρασιν αὐτοῦ ἀντικειμένον τι, οὗ δὲν διεκρίνε καλῶς τὸ σχῆμα.

— Πᾶ! νόστιμο αὐτὸ, ἐψύθυρσε, νομίζει κανεὶς ὅτι ἄνθρωπος εἶνε ἀπάνω σ' τὴν ἄμμον.

Καὶ ἵνα ἐννοήσῃ καλῶς τὴν σημασίαν τῆς ἀνακαλύψεώς του, ἐπροχώρησεν ἡρέμα ἐπὶ τῆς ἰλύος, εἰς ἣν ἐβυθίζοντο οἱ πόδες του, ἀφικόμενος δὲ πλησίον τοῦ ἀντικειμένου, πρὸς τὸ διηυθύνετο καὶ ὅπερ κατ' ἀρχὰς ἐξέλαβεν ὡς μέγα τιμα, ἔβαλε πεπνιγμένην ἀναφώνησιν. Ἦτο πράγματι πινον ὃν, ἄνθρωπος κατακειμένος πρηγῆς καὶ ἐβ' πόδας, τοὺς βραχίονας τὴν ἐτέράν τῶν χειρῶν.

αὐτῶν ροῦν. Ἐπὶ τῆς Θεσσαλίας ἡ Κυβέρνησις ἀπέκτισε τίτλους εὐγνωμοσύνης, κλπ.

Εἰς τοῦ κ. Γεωργιάδου τὴν βέουσαν ἀπὸ τοῦ Βήματος εὐφράθειαν ἀποβλέποντες ἀπεκάλεσαν αὐτὸν τὸν *Αμφιβάρο* τῶν νέων ἐπαρχιῶν· ἀλλ' ὅ,τι ὑπάρχει προσόμοιον καθ' ἡμᾶς δύναται νὰ συνίσταται μόνον εἰς τὰς κοινὰς πολιτικὰς δοξασίας, καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν παιδείαν, ἰατροῦ ὄντος καὶ τοῦ κ. Γεωργιάδου· ὡς πρὸς τὴν εὐγλωττίαν, μετὰ τὴν ἀλήθειαν, τολμῶ νὰ θέσω ὑπὸ ἀμφισβήτησιν τὴν ὁμοιότητα μεταξὺ τῆς ἀκατασκέτου καὶ χαριτωμένης ἐξ ὑπογίου καρτάδας τοῦ Ζακυνθίου ὑπουργοῦ, καὶ τῆς ἀκατασκέτου τρομπέτας τοῦ Θεσσαλοῦ ἀντιπροσώπου, ἧτις ἐν πολλοῖς προδίδεται ὄζουσα λυχνίας. . .

*

Κοντεύομεν νὰ συνειθίσωμεν καὶ τὸν κ. **Δημητρακάκη**· καὶ ἂν δὲν δυνάμεθα ἀκόμη νὰ ξεκαθαρίσωμεν καλὰ ἀπὸ τοῦς ἤχους τῆς φωνῆς του τὰ λόγια του, μολονότι ἐκ τῶν προτέρων γινώσκοντες ὅτι ἡ ἀναρθρὸς ἐκείνη ἀπήχησις εἶνε ἡ μουτικὴ, οὕτως εἶπεν, παραστάσις τῆς ἀντιπολιτεύσεως κατὰ Τρικούπη ὑπὸ τὴν ἀποτομωτέραν καὶ ἀθυροστομωτέραν αὐτῆς ἐκφανσιν, ἀλλὰ τὸν ἀντικρίζομεν εὐαρέστως ἐπὶ τοῦ Βήματος : εἶναι ἄξιον περιεργείας τὸ σῶμα· κείνο τὸ κυρτὸν ἐντὸς τοῦ ἀκόμψου ἐπενδύτου, ὡσεὶ καμπτόμενον ὑπὸ τὸ βάρος τῆς σπαρτιατικῆς τοῦ λέγοντος τραχύτητος, ἐκεῖνος· ὁ αἰώνιος ἐπὶ τοῦ Βήματος περίπατος μετὰ τρόπον τόσῳ παράξενον, προσομοιώτατος μᾶλλον πρὸς βηματισμὸν χορευόντος τὸν συρτὸν, ἢ ἐνίοτε πρὸς βήμα κυνηγοῦ μετ' ὄπλον ἀνὰ χεῖρας παρακολουθοῦντος τὸ θήραμα του, ἐκεῖνος ὁ βραχιῶν ὁ σειόμενος ἐν πάσει δυνάμει κατὰ τὰς στιγμὰς τῶν θεαλλῶν τὰς ὁποίας συνήθως διεγείρει, ὡσεὶ νὰ ὑποδεικνύη ὅτι καταλληλότερον δύναται νὰ ἰπαντᾷ πρὸς αὐτὰς μετὰ τὸ χεῖρ του, ἢ μετὰ τὴν γλῶσσάν του.

φόρον καὶ τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς κεκαλυμμένον ὑπὸ τῆς ἄμμου.

— "ὦ! ὦ! εἶπε καὶ πάλιν, ἐνῶ σύσσωμος, ἀνεργίγησεν, ἠγωνιώθησαν δὲ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του.

Ἐν τούτοις ἔκυψε καὶ ἤφατο τῆς χειρὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἦν δ' αὕτη κατάψυχρος καὶ ἀπεσκληρυσμένη· ἀλλὰ τὸ θάρρος του δὲν ἐφθασε περαιτέρω καὶ ἐγεροῖς ὄχρος, μετὰ βλοσυροῦς τοῦς ὀφθαλμοῦς καὶ τρέμων σπασμωδικῶς ἤρξατο νὰ φεύγῃ καταπεφοβισμένος, λησμονήσας πλέον, ὅτι εἶχεν ἐργασίαν ἐν τῷ μύλῳ καὶ τρέχων, ὡς εἰ ἐδήχθη τὴν πτέρναν ὑπὸ φαλαγγίου. Ἐπειδὴ τῷ ἐπῆλθε κατὰ νοῦν ἡ ἰδέα, ὅτι ὤφειλε νὰ ἀνακοινώσῃ τὸ πρᾶγμα πρὸς τὸν δήμαρχον ἐξηκολούθησεν τὸν ταχύν αὐτοῦ δρόμον διεθυνόμενος πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ δημοτικοῦ τούτου ὑπαλλήλου, πρὸς πάντας δὲ οὓς ἀπήντα καθ' ὁδὸν ἐκραύγαζεν :

— "Ενας πνιγμένος εἰς τὴν καταβάθραν τοῦ μύλου!

Ἐντὸς ὀλίγου οἱ πένθημοι οὗτοι λόγοι διεδόθησαν καθ' ὅλον τὸ χωρίον ἀστραπιαίως, οἱ δὲ κάτοικοι ἐγκατελίμπανον τὰς ἐργασίας αὐτῶν, ἐξήρχοντο τῶν οἰκιῶν των καὶ ἔτερον ἔντρομοι, κραυγάζοντες καὶ χειρονομούντες, πρὸς τὸ ἔνθα εὐρέθη ὁ νεκρός· ἦσαν δ' ἐκεῖ συνηγμένοι ἐπέκει-

— Ἐξήκοντα, ὅτε ἀσθμαίνων ἀφίκετο ὁ δήμαρχος, συντό μὲσον ἢ ἐνὸς τῶν δημοτικῶν παρέδρων καὶ ὑπὸ τοῦ

Ἐἶχεν ἰδεῖ.

εὐρίσκατο ἐν τῇ αὐτῇ εἰσέτι θέσει, διότι οὐ-

Καὶ δὲν μεριμνᾷ περὶ λόγου ἔχοντος ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ τέλος· διὰ λόγια μόνον φροντίζει. Τώρα τὰ ἔχει μετὰ τὸν Τρικούπη· καὶ τὰ σου καὶ σου δίνου καὶ πέρνου :

— Πολλὰς πύλας ἔκρουσες πρὶν φθάσῃ εἰς τὴν πρωθυπουργικὴν πύλην, ὑπὸ τὸν Ζαήμεν, ὑπὸ τὸν Βούλγαρον, ὑπὸ τὸν Κουμουνοῦρον !

— Ἐσκότωσαν τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, γιὰ εἶχε στελεῖ τὰ πλοῖά σου.

Καὶ τώρα στρέφει πρὸς τὸν Καλλιγᾶν :

— Κύριε ὑπουργέ, ποῦ εἶνε ἡ ζωηρότης σου ;

Καὶ καθεξῆς.

Ὅμιλῶν περὶ τοῦ μεθοριακοῦ ζητήματος, φροντίζει πάντοτε νὰ συνοδεύῃ ἐν τοῖς λόγοις του τὸ Καραλῆ Δερβὲν μετὰ τὸ *Σιδηροπαλοῦκι*. Καὶ τόσον συχνὰ τὸ ἐπρόφερεν, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐν ἐλλείψει πραγματικοῦ, ἀρκεῖται νὰ τὸ ἐπισηρῇ κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, καὶ μετὰ τὰ λόγια μόνον.

Πρὸ παντὸς ὁ κ. Δημητρακάκης εἶναι ζωντανὴ ἀποθήκη ἱστορικῶν λεπτομερειῶν καὶ γεγονότων ἀφορώντων τὴν ἀπὸ τοῦ 1830 μέχρι σήμερον πολιτικὴν ἡμῶν διοίκησιν· τῶν γνώσεών του τούτων ἀφειδῆ ποιεῖται ἀπὸ τοῦ Βήματος χρῆσιν, καὶ πρὸ πάντων σήμερον, ἔνθα ὁ λόγος καὶ περὶ *Δημητρακάκη* τινός, ἐπάρχου κατὰ τὸ 1858, πολλὰ κατορθούοντος καὶ οὐδὲ δι' ἐνὸς παρασήμου ἀμειφθέντος.

*

Ἄλλ' ἡ συνεδρίασις κατ' ἐξοχὴν χρωματίζεται ὑπὸ τοῦ κ. **Χατζοπούλου**, ὁ ὁποῖος, ὀμιλοῦντος ἐτι τοῦ Δημητρακάκη, ἀναμένει τὴν σειράν του ἀνησυχῶς καὶ ἐν συνοίᾳ βηματίζων κατὰ συντόμους γύρας ὀπισθεν ἐνὸς τῶν στύλων τοῦ Βουλευτηρίου. Ἡ μὴ ἐκτελεσθεῖσα *συραλληγῆ*, ἡ καταγγελλομένη ἐν τῷ λόγῳ τοῦ πρωθυπουργοῦ, τὸν φέρει ἐπὶ τοῦ Βήματος. Καὶ ἐπειδὴ ὑπὸ τόσον αἰσίους ὀϊωνοὺς χωρεῖ εἰς τὸ στάδιόν του, καὶ ἐνθουσιωδῶς ἠμοῦσθη ὑπὸ τῆς ἀν-

δεις ἐτόλμησε νὰ τὸν ἐγγίτῃ· ἀλλ' ἐκ τοῦ φορέματος καὶ μόνου ἐβεβαιώθησαν, ὅτι δὲν ἦτο χωρικός, ἀλλὰ ξένος, καὶ τοῦτο καθησύχασε πῶς αὐτοὺς, φοβηθέντας κατ' ἀρχάς, ὅτι συγγενῆς τις αὐτῶν ἐτύγγανεν ὦν.

Ὁ δήμαρχος εὐχερῶς διεπιστώσατο, ὅτι κατὰ πάσαν πιθανότητα ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἔπεσε τῇ προτεραίᾳ ἢ τῇ νυκτὶ εἰς τὸν φροῦ καὶ ὅτι ἀφοῦ παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ ρεύματος, ἡ δίνη τὸν ἔριψεν εἰς τὰς πρὸς τὴν ὄχθην, ἔνθα ἐλαττωθέντα τὰ ὕδατα τὸν ἀφῆκαν.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης πάντες ἀπέδωκαν τὸν πνιγμὸν του εἰς τυχαῖον δυστύχημα. Κατὰ πρόσκλησιν τοῦ δημάρχου δύο χωρικοὶ ἐσήκωσαν τὸν νεκρὸν καὶ τὸν μετήνεγκον ὀλίγον ἀπωτέρω ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἔνθα ἐξήπλωσαν αὐτὸν ὑπὸ τῆς· τότε δ' ἔπλυναν τὸ πρόσωπόν του καὶ ὅσον ἠδύνατο τὴν ἐπὶ τῶν φορεμάτων αὐτοῦ ἰλύν.

Ἐπὶ τοῦ προσώπου ὑπῆρχον πολλοὶ μώλωπες καὶ οὐκ ὀλίγα ἀμυχαί, ἀλλὰ ταῦτα οὐδὲν τὸ ἀπορον ἐπαρουσίαζον, καθότι ἀπεδόθησαν εἰς τὸ ὅτι τὸ σῶμα ἐκυλίσθη ἐπὶ αἰχμηρῶν πετρῶν ἢ καὶ ὅτι περιεπλάκη εἰς ῥίζας δένδρων περὶ τὸν ποταμὸν φουμένον, ταῦτοχρόνως δ' ἐξηγήθη καὶ τὸ σχίσμα τῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ. Ἀκολούθως εἶδον, ὅτι ὁ ἔτερος τῶν βραχιόνων ἦτο συντετριμμένος.

— Ἄ! τὸν καυμένον! ἀνέκραξε γυνὴ τις, ἔπεσε μέσα εἰς τοὺς τροχοὺς τοῦ μύλου !

— Ὅρα πῶς ἡ θεὰ Ρηγὼ δὲν ἀπατάται, εἶπεν ὁ δήμαρχος.

τιπολιτεύσεως, ὅσῳ τραχείαν εἰς τοὺς λόγους του κοπίδα ἀπεπειράθη νὰ μεταχειρισθῆ ἢ συμπολίτευσις, κρίνομεν καλὸν ὅσον οἶον τε πιστῶς νὰ διαλάβωμεν περὶ αὐτοῦ.

Εἶπε περίπου ἐν ἀρχῇ: «Δὲν εἶχον ἀφορμὴν νὰ ὁμιλήσω πάλιν τὸ θέμα εἶνε εὐτελὲς καὶ ταπεινόν, ὡς διετυπώθη ὑπὸ τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ. Τίνα ἀνάγκην ἔχει δικαστῆς ἀδέκαστος κηρύττων ὅτι προτάσεις δῶροδοκίας τῷ ἐγένοντο; τίνα ἀνάγκην ἔχει παρθένος νὰ δημοσιεύσῃ ὅτι προτάσεις ἀνίθικοι τῇ ἐγένοντο καὶ τὰς ἀπέρριψε; εἶνε τοῦτο νέα πολιτικὴ σχολή, καὶ ὀφείλομεν νὰ τὴν γνωρίσωμεν. Πρέπει ὁ βουλευτὴς νὰ μεταβάλλεται ἀπὸ ἐλέγχοντος εἰς ἐλεγχόμενον; Εἶδομεν πολλὰς κυβερνήσεις ἴσας μὲ τὴν παρούσαν τὸ ἀνάστημα, δεχομένης τὰ βέλη τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἀλλ' οὐδέποτε ἠκούσθη μέχρι τοῦδε ἐκφρασις τοιαύτη παρὰ πρωθυπουργοῦ περὶ βουλευτῶν.

Καὶ ποῖος εἶνε ὁ λόγος τῆς ἐκτάκτου ταύτης ὀργῆς, ἐνῶ τόσῳ μετριοπαθῆς ἐδείχθη ἡ ἀντιπολίτευσις; εἶνε ἡ σπουδαιότης, μεθ' ἧς ἡ ἀντιπολίτευσις προσῆλθε εἰς τὰς ἐνεργείας τῆς. Ὡς πρὸς ἡμᾶς δέ; ἡμεῖς δὲν εἶπομεν, ὅτι ἀπολύτως εἰσεχωρήσαμεν, ἀλλὰ διαφωνοῦμεν εἰς ὠρισμένα ζητήματα. Μόνον ὅταν κανεὶς εἶνε προσκεκολλημένος εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὑπουργοῦ μένει πιστὸς εἰς τὸ σύστημα; μήπως πολιτικὸν πρόγραμμα εἶνε ὁ ἐπενδύτης σας, καὶ ὀφείλομεν νὰ τὰ κρατῶμεν σφιγκτᾶ; δὲν ἐξετάζονται ποτὲ τὰ ψυχολογικὰ αἰτίαι. Ἠὼς ἐνῶ συστηματικῶς καὶ ὠρισμένως ἐργαζόμεθα, μᾶς κατηγορεῖτε ἐπὶ συναλλαγῇ; μὴ νομίσητε ὅτι ἐντείνοντες τὴν φωνὴν δύνασθε νὰ ἀναίρεσητε τὰ ἀνεπίδεκτα ἀναίρεσάς; διότι ἡ κοινωνία δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὸ σθένος τῆς φωνῆς.»

Καὶ ἕως ἐδῶ ἡ προσοχὴ, μεθ' ἧς ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν πτερόγων ὁ ρήτωρ ἠκοῦσθη, δὲν εἶχε διαταραχθῆ· ἀλλ' ὅταν εἶπεν ὅτι «ὑπάρχει εἰδικὸς λόγος εἰς τὴν καρδίαν τοῦ κ. Τρικούπη διὰ νὰ αἰσθάνηται ἰδίαν ἀγανάκτησιν καθ'

ἡμῶν, ἀλλὰ τοῦτο προέρχεται διότι βλέπει τὴν ἰδίαν αὐτοῦ συνείδησιν ἐλέγχουσαν τὰς πράξεις του», ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ κ. Βουδούρη:

— Πέντε γράμματά σας εὐρίσκονται εἰς χεῖρας τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης· ὅλα τὰ ξέρομεν.

Καὶ τότε θόρυβος καὶ συνταραχὴ ἐγείρεται, ἐκ μὲν τῆς συμπολιτεύσεως πολλῶν ἐμοῦ ἀναπτυσσόντων καὶ διαμορφούντων τὴν ἀρχικὴν τοῦ κ. Βουδούρη φράσιν κατὰ πρόσωπον τοῦ ρήτορος, ἐκ δὲ τῆς ἀντιπολιτεύσεως κραυγαζόντων νὰ μὴ δίδῃ προσοχὴν εἰς τὰ τοιαῦτα.

Ἄλλ' ὁ κ. Κατζόπουλος: «Εὐχαριστοῦμαι διότι ἤλθε καὶ αὐτὸ τὸ ζήτημα, καὶ ἃς ἦεν ταπεινόν. Νὰ φέρετε τὰς ἐπιστολάς μου νὰ τὰς ἀναγνώσω ἀπὸ τοῦ Βήματος· ἠγνόνουν νὰ προσφέρω τὰς ὑπηρεσίας μου· ὄχι νὰ λάβω· δὲν εἶνε ὅρος συναλλαγῆς αὐτό· σεῖς προὐκαλεῖτε τοιαύτας συστάσεις: δὲν μοῦ συσταίετε κἀνὲν πρόσωπον; διὰ νὰ πάρητε τὴν ὑπογραφὴν καὶ νὰ τὴν μεταχειρισθῆτε. Ἄς ἐνθυμηθῆ ὁ κ. πρωθυπουργός, ἐὰν τῷ ὁμίλησά ποτε περὶ συναλλαγῆς.»

Καὶ προχωρεῖ ὑπενθυμιζὼν ἐν ἀποστροφαῖς πρὸς τοὺς κκ. ὑπουργοὺς τὰς μετ' αὐτῶν συνδιαλέξεις των: «Ἐνθυμείσθε, κ. Λομβάρδε, ὅτε σὰς εἶπον ὅτι τὸ μόνον ρουσφέτι, τὸ ὅποῖον ἠδυνάμην νὰ δεχθῶ παρ' ὑμῶν, εἶνε ἡ παῦσις τῆς συναλλαγῆς;

Λομβάρδος: Ἐνθυμῶμαι καὶ αὐτὸ, καὶ πολλὰ ἄλλα.

Καὶ μετὰ ταῦτα ἐπέρχεται εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς ἱστορίας τῆς συναλλαγῆς ἐπιχειρῶν ἐκείθεν, ἐξ ἀναλύσεως μερῶν τινων τῶν πρωθυπουργικῶν λόγων, μεμφομένων τὴν ἀντιπολίτευσιν ἐπὶ διαχαράξει στενοῦ κύκλου συζητήσεως, ἐκδρομὰς εἰς παρελθούσας κοινοβουλευτικὰς συζητήσεις πρὸς ὑπόδειξιν τοῦ ἐπιπολαίου μεθ' οὗ ἡ Κυβέρνησις διεχειρίσθη σπουδαιότατα ζητήματα· ὁ ἐπίλογος τοῦ λόγου τοῦ κ. Τρι-

— Καλέ, ἐκεῖνος φαίνεται! ἔμπλεξεν εἰς κἀνένα τροχὸν ὁ ὁποῖος ἔσχιεν ἔτσι τὸ πρόσωπον, εἶπεν ἡ γυνὴ κατευχαριστηθεῖσα ἐκ τῆς ἐπιδοκιμασίας τοῦ δημάρχου.

— Ἔλα, εἶπεν οὗτος, πλησιάσατε ὅλοι καὶ παρατηρήσατε.

Ἀμέσως δὲ ὁ περὶ τὸν νεκρὸν κύκλος κῆρύνθη καὶ οἱ ὀπισθεν τῶν ἄλλων εὐρισκόμενοι ἠδυνήθησαν κατὰ σειρὰν νὰ παρατηρήσωσι τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ πνιγμένου.

— Λοιπὸν τὸν ἀναγνωρίζει κανεὶς σας; ἠρώτησεν ὁ δήμαρχος.

Οἱ χωρικοὶ προσέβλεψαν ἀλλήλους ἐρωτώμενοι διὰ τοῦ βλέμματος, ἀλλ' οὐδεὶς αὐτῶν ἀπεκρίνατο.

— Εἶνε λοιπὸν ἄγνωστος, ἐψιθύριεν ὁ δήμαρχος.

— Ἴσως ἔχει ἐπάνω του ἔγγραφα, εἶπεν ὁ ἀγροφύλαξ.

— Ναί, ἴσως· ἐρευνήσατε.

Ὁ ἀγροφύλαξ ἠρέυνησε τὰ θυλάκια τοῦ νεκροῦ, εὔρε δ' ἐν πρώτοις λευκὸν φινόμακτρον ἀνευ τινὸς σημείου, μικρὸν μαχαίριον μετὰ λαβῆς ὀστρακοδέερμου, εἶτα δὲ χρηματοφυλάκιον περιέχον ἀργυρὰ τινὰ νομίσματα καὶ τέλος χαρτοφυλάκιον ἐκ πρασίνου μαροκίνου, ὅπερ ἔδωκε τῷ δήμαρχῳ, στίς ἀνοίξας αὐτὸ καὶ εὐρῶν διπλωμένα εἰς δύο πέντε ἢ ἕξ

ἐκατοντάφραγκα τραπεζικὰ γραμματῖα ἐπικεκολλημένα ἐπ' ἀλλήλων, μηδὲν δ' ἕτερον ἔγγραφο, ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἐκδηλώσας ἅμα τὴν δυσaréσκειαν του.

— Τίποτε, εἶπεν, δὲν εὐρομεν, τίποτε, διὰ τοῦ ὁποῖου νὰ δυνηθῶμεν νὰ βεβαιωθῶμεν ποιὸς εἶνε.

Τὰ ἐπ' αὐτοῦ εὐρεθέντα χρήματα ἀπεμάκρυναν πᾶσαν ὑπόθεσιν περὶ κακουργήματος, ἐκ τούναντίου δὲ ἐφαίνετο κυρούμενον, ὅτι τυχαίως ὁ ἄγνωστος ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμόν.

Ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο ν' ἀφήσωσι τὸν νεκρὸν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ.

— Νὰ τὸν μεταφέρωμεν εἰς τὸ δημαρχεῖον, εἶπεν ὁ δήμαρχος, ἀφοῦ συνεσκέφθη μετὰ τοῦ δημοτικοῦ παρέδρου καὶ μετὰ τοῦ ἀγροφύλακος.

Ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν μύλον φορεῖον, ἐκάλυψαν αὐτὸ δι' ἀχύρου καὶ ἐπὶ τοῦ ἀχύρου κατέκλινον τὸν νεκρὸν, δύο δὲ εὐρωστοὶ χωρικοὶ ἐσήκωσαν αὐτὸν καὶ ἐξεκίνησαν.

κούπη τῷ παρέχει δριμείας τινας περιόδους, καὶ τοῦ ἰδίου λόγου τὸν ἐπίλογον ἀποτελεῖ ἀπάντησις πρὸς τὰ ἐν τῇ ὁμιλίᾳ τοῦ κ. Βαλέττα : « Ἄν περιστράφη εἰς κοινοὺς τόπους τὸ σφάλμα δὲν εἶνε τῆς εὐφυΐας του, ἀλλὰ τῆς Κυβερνήσεως, εἰς ἣν ἀνήκει, ἥτις δὲν παρέχει ἢ κοινῶν τόπων ἀφορμὴν. Παρῆλθεν ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἐλύοντο τὰ ζητήματα διὰ φράσεων ἐλημμένων ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, ὡς αἱ σημαῖαι, καὶ τὰ πῶς τοιμάτε! »

Θερμὰ χειροκροτήματα ἐκ τῆς ἀριστερᾶς τὸν ὑποδέχοντα κατερχόμενον, ποδοκροτήματά τινα ἐκ τῶν ἀκροατηρίων, καὶ ἡχηρὸν φίλημα τοῦ κ. Ἀθανασίου Πετιμεζᾶ.

Κουτρούλης.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Εἰς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ χρηματισμοῦ, ὁ ἀνὴρ δὲν ἔχει καιρὸν ν' ἀγαπήσῃ. Ἡ ἰδέα τοῦ χρήματος τὸν αἰχμαλωτίζει ἀκατάπαυστα καὶ πνίγει πᾶσαν δρμὴν τρυφερότητος, εὐαισθησίας. Ἀπησχολημένος εἰς τὰ «σπουδαῖα» δὲν ἔχει καιρὸν νὰ σκεφθῇ περὶ «ματαιοτήτων» καὶ περιφρονεῖ τὸν ἔρωτα καὶ τὸν ἀντικαθιστᾶ διὰ τῶν ἐρώτων. Τοῦτο τοῦ φαίνεται ὡς καταλληλότερον, πρακτικώτερον. Οὐχ ἥττω ὅμως δὲν λείπει νὰ κακολογῇ τὰς γυναῖκας καὶ νὰ βεβαιοῖ, περιστάσεως δοθείσης, ὅτι ὁ ἀληθὴς ἔρωσ δὲν ὑπάρχει πλέον ὅτι οὐδέποτε ἠγαπήθη χάριν ἑαυτοῦ, ὅτι ἡ ἀφοσίωσις, τὸ πάθος, αἱ θυσίαι εἶναι καθαραὶ φαντασμαγορίαι μυθιστορικαὶ κλπ.

Ἄνθρωπε, ἄνερ θέλω νὰ εἶπω, ὅστις παραπονεῖσαι ὅτι δὲν ἠγαπήθης, ἠγάπησες ἄρᾳ γε σύ ;

Χορὸς συγκείμενος ἀπὸ ἕξι πραγματικῶν μέρων

1. Οἱ δημοσιογράφοι. — Ἡμεῖς εἴμεθα οἱ ἰσχυροὶ, ἡμεῖς οἱ δυνατοί. Οἱ μεγαλείτεροι πολιτικοὶ ὑποκύπτουσιν εἰς τὰ θεσπίσματά μας, κλίνουν τὸν αὐχένα εἰς τὰς ἀπαιτήσεις μας, ὑποκλίνονται εἰς τὴν αὐθετείαν μας, ἐπὶ ποινῇ ἐκπτώσεως τοῦ γοήτρου των. Ἡμεῖς κρατοῦμεν τὰ νήματα, τὰ ὅποια θέτουσιν εἰς κίνησιν τὰς πλαγγόνας ταύτας καὶ τὰ σύρομεν καὶ τοὺς χορεύομεν κατ' ἀρέσκειαν.

2. Οἱ πολιτικοί. Ἡμεῖς εἴμεθα ἡ πατρίς. Ἡμεῖς τῇ ὑπαγορεύομεν τὰ καθήκοντά της, τῇ ἐπιβάλλομεν τὴν θέλησίν μας ὑπὸ τὴν μορφήν τῶν νόμων. Καὶ ὁ τόπος μᾶς λατρεύει ὅσον ἡμεῖς αὐτοὶ λατρεύομεν τὸν ἑαυτὸν μας. Ἡ παντοδυναμία μας εἶνε ἀπόλυτος. Κρατοῦμεν τὸ βαλάντιον εἰς χεῖρας καὶ συστέλλομεν ἢ διαστέλλομεν τὰ σύρματα κατὰ τὰς ἰδιοτροπίας μας. Ἐκτὸς ἡμῶν τὰ πάντα εἶνε μηδέν.

3. Οἱ λόγοι. Ὑπάρχει δύναμις δυναμένη νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸν κάλαμον ; Αὐτὴ γεννᾷ τὰς ἰδέας, αὐτὴ παρασκευάζ-

ζει τὰς ἐπαναστάσεις. Εἷς στίχος τῆς μελάνης μας ἀναστατώνει τὸν κόσμον. Ἐκπορθοῦμεν τὰ φρούρια ἐκ τοῦ σπουδαστηρίου μας, ανατρέπομεν διὰ τοῦ καλάμου τὰς καταχρήσεις. Ἡ δύναμις ἡμῶν εἶνε ἡ μόνη ἀληθινή : ἡ δύναμις τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς φιλοσοφίας.

4. Ο στρατός. Τὸ ξίφος, τὸ ξίφος, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸ ξίφος. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος πολιτισμός. Ζήτω τὸ αἶμα, ζήτωσαν τὰ πτώματα, ζήτω ὁ θάνατος ! Ἴδου ἡ τιμὴ, ἴδου ἡ δόξα ! Τί εἶνε τὰ βιβλία, οἱ λόγοι, αἱ σοφαὶ διατριβαί, παραβαλλόμεναι πρὸς ἓνα κανονοβολισμὸν, καλῶς διευθυνόμενον ; Φονεύειν, πάντοτε φονεύειν, ἴδου τὸ μόνον, τὸ σπουδαιότερον ἐπιχείρημα ὅπως φέρῃ τὴν ἀνθρωπότητα εἰς ἀρμονίαν.

5. Οἱ καλλιτέχναι. Κατοικοῦμεν εἰς τὸν Ὀλυμπον, ὁ αἶθρ εἶνε τὸ στοιχεῖόν μας. Τὸ ἰδανικὸν εἶνε ἡ ἀληθὴς εὐτυχία, ἡ ἀληθὴς εὐτυχία εἶνε τὸ ἰδανικόν. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀξιοκαταφρόνητος. Μόνον ἡ τέχνη τὸν ἀνυψοῖ, τὸν μεγαλύνει, τὸν καθιστᾶ συμπάρεδρον τῆς θεότητος. Εἶνε ἡμέτεραι αἱ ἄπειραι ἀποστάσεις, αἱ ἀκτινοβολοῦσαι λαμπρότητες, τὸ ἄπειρον τοῦ οὐρανοῦ.

6. Οἱ τραπεζίται. Ἐ! Κύριοι ! εἴμεθα τὸ ἑκατομμύριον ἡμεῖς. — Γονυπετήσατε ὅλοι !

Ὁ λαὸς ἐν ἀπόπτῳ καθ' ἑαυτὸν : — Ἐ! καὶ ἐγώλοιπόν ;

Ἄλλος ἀρχίζει χαμηλὰ, καὶ ὅλο καταβαίνει.

Ἄλλος ἀρχίζει ὑψηλὰ καὶ ὅλο ἀναβαίνει.

Τὸ πνεῦμα τὸ ὑπερήφανον, ἀχρεῖον.

Καρδιά ὑπερήφανος ὦ ! εἶναι θεῖον.

Ὁ αὐτάρεσκος ἔχει μόνον θαυμαστὴν τὸν ἑαυτὸν του.

Εἰς τὸν ἔρωτα τὸ ν' ἀπαντᾷ τις ὀλίγον εἶναι πολυτιμότερον ἢ ν' ἀποκτᾷ τὸ πᾶν.

Μαρτενγκῶ.

Τὸ ἀρωματικώτερον

Τ Σ Α Ι

μόνον εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Πανεπιστημίου

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ «ΥΓΙΕΙΑ»

Νικολάου Α. Βασιλειάδου

δύνασθε νὰ τὸ εὑρητε, κομισθὲν ἐσχάτως ἐκ Ρωσσίας εἰς πακέτα καὶ πωλούμενον ὄχι ἀκριβᾶ.

Τὸ ἄρωμά του μεθύει — Ἡ θέρμη του εἶναι ὕλη ὑγείας.